

Bilag 4

MOGENS GLISTRUP

København, den 3. december 1981

Hr. justitsminister Ole Espersen

Slotsholmsgade 10

1216 Københavns K

Ved nærværende ansøger undertegnede Mogens Glistrup, Hummeltoftevej 125, 2830 Virum, om, at der meddeles mig tilladelse til at indbringe for højesteret som 3. instans den sag, i hvilken østre landsret har afsagt dom den 23. f.m. (sag 3. afd. a.s. 93/1978).

Den pågældende sag indledtes ved Københavns byret, hvis dom blev appelleret til landsretten af anklagemyndigheden, hvorefter jeg modankede. I landsretsinstansen er udfaldet altså blevet således, at det denne gang er mig, der ønsker at tage initiativet til appel.

Sagen er skæbnesvanger for min familie og mig og kan tillige som følge af min stilling som leder af et stort politisk parti få vidtgående betydning for den videre politiske udvikling her i landet. Altså meget vidtgående virkninger for en meget vid kreds af danskere – nemlig hele befolkningen.

Såfremt nærværende ansøgning imødekommes, vil jeg ved højesteret nedlægge følgende påstand:

Principalt: Frifindelse.
Subsidiært: Hjemvisning af sagen til fornyet behandling ved landsretten.
Mest subsidiært: Nedsættelse af de af landsretten anvendte sanktioner.

Vedrørende den *principale* påstand vil jeg i første række gøre gældende, at det beror på urigtig retsanvendelse fra landsrettens side, når denne har udstrakt dansk rets proforma-begreb – eller som man sprogligt hyppigst har udtrykt det i sagen: fiktion – til at omfatte et område som det i den foreliggende sag, hvor de pågældende parter i de pågældende retsforhold ganske tydeligt inden for den periode, som anklageskriftet vedrører, har lagt til grund, at de virkelig var forpligtede i kraft af forpligtelseserklæringer – direkte eller ved befuldmægtigede – og hvor vedståelsen heraf gennem rathaberinger og efterfølgende god-

kendelser har været af en sådan art, at der efter dansk aftaleret foreligger fuldgyldige aftaler. For så vidt man skulle tillægge gammel dags kontantbetalinger juridisk relevans, må det fremhæves, at alle de såkaldte »fiktive« dispositioner uomtvisteligt har manifesteret sig i sådanne betalinger, senest ved det pågældende klientforholds ophør, hvor hver eneste af de i sagen omhandlede dispositioner er indgået med fuld vægt i henhold til min bogføring med de bogførte beløb.

Dommen omtaler en række dispositioner som ægte. Men når det er tilfældet, bliver alle dispositioner ægte, fordi der er nøje sammenhæng mellem de som ægte godkendte og de som fiktivt stemplede dispositioner (det er jo utænkeligt, at for eksempel et salg kan være ægte på sælgerside, men fiktivt på køberside osv.).

Nogle af eksemplerne på, hvad der er anerkendt som ægte, er tilvejebringelsen af aktiekapitalerne i de i dommen på side 231–235 omtalte (skønsmæssigt ca. 150) aktieselskaber. Når pengene med rette er kommet ind i disse selskaber, er det umuligt at se væk fra de dispositioner, der efterfølgende er foretaget i selskaberne og af deres diverse medkontrahenter.

Et andet eksempel findes i dommen side 203, hvor det godkendes, at V. Berthelsen A/S den 16. december 1969 købte 45 pct. af Dorrit Lea. Det tilføjes så, at det senere salg af denne anpart »herefter« også må betragtes som reelt. I og med dette ord »herefter« falder hele grundlaget for den øvrige anklage mod mig. Når man kan slutte sådan i Dorrit Lea-forholdet, vil præcis den samme slutning komme ind i alle andre forhold.

Et meget vigtigt sted i landsretsdommen findes side 84. Her statueres, at udgangsdispositionerne for hele sagen – omkring A/S af 16/6 1963 – var reelle. Da den videre